

VN-verdrag geeft arbeidsgehandicapten rechten

■ Ex-staatssecretaris Linschoten: Gebruik verdrag om complexe Nederlandse wetgeving te veranderen

Wilma van Meteren

Een laf soort wetgeving, zo kwalificeert Robin Linschoten, oud-staatssecretaris en Ser-Kroonlid, het VN-verdrag voor rechten van mensen met een beperking. „Je legt een aantal prachtige principes neer, waarvan je tranen in de ogen krijgt. Maar je kijkt niet verder hoe die principes in de praktijk te brengen, welke wetten moeten worden aangepast, waar de centen vandaan komen en wie verantwoordelijk is.”

Het VN-verdrag geeft mensen met een beperking een gelijkwaardige positie in de samenleving. 95 landen hebben het geratificeerd, Nederland als een van de weinige in Europa nog niet. Een groep maatschappelijke organisaties, vooraan-

staande personen en betrokkenen bijveren zich voor de ratificatie. Ze werken aan een plan dat op 29 maart tijdens een manifestatie in de Utrechtse jaarbeurs aan kabinet en Tweede Kamer wordt gepresenteerd.

Linschoten is geen fan van dit soort internationale verdragen. Als politicus heeft hij er slechte ervaringen mee. „Ze kunnen juridische complicaties opleveren. Een rechter kan op een achternamiddag zo'n verdrag anders interpreteren en dat kan de staat 1,5 miljard euro kosten aan weduwnarenuitkeringen voor rijke mannen.”

Maar Linschoten is ook bestuurder van CrossOver, het kenniscentrum voor jongeren met een beperking. In dat licht bepleit hij om met

het verdrag in de hand bij de Tweede Kamer een discussie af te dwingen over de vraag hoe mensen met een beperking meer kansen kunnen krijgen op de arbeidsmarkt. Welke wetten en regels moeten we veranderen om aan de principes in dit verdrag te voldoen?”

Hij is ervan overtuigd dat dat niet makkelijk is, zoals op departementen wel wordt beweerd. De hervormingen van de AWBZ en sociale zekerheid zijn volgens hem complex en raken aan het verdrag.

„Er kan veel meer dan we nu doen”, zegt Kees Wijnbeek van de Coalitie voor Inclusie, een netwerkclub die lobbyt voor het VN-verdrag. Ook hij ziet een gebrek aan samenhang in het beleid. „Nederland is een van de landen met veel men-

sen buiten de reguliere arbeid.” Zolang het verdrag niet is bekrachtigd kunnen mensen met een beperking zich niet beroepen op hun rechten, benadrukte hij.

Gisteren na een brainstormsessie van werkgevers, jongeren met een beperking en vertegenwoordigers van een maatschappelijke organisatie kwamen tientallen aanbevelingen los. In dwang om mensen met een beperking in dienst te nemen, zagen ze weinig. In quotaregelingen ook niet. Ze zien meer in 'sociaal inkopen' waarbij de overheid bij voorkeur inkoopt bij bedrijven die arbeidsgehandicapten in dienst hebben. Ook zagen ze heil in bewustmaking. Werkgevers én mensen met een beperking moeten zien waar hun kansen liggen.

Robin Linschoten